

PRÓZSA LILLA ZSUZSANNA

Töredék

Kedves Naplóm!

Tudom, hogy az utóbbi időben kicsit elhanyagoltam az írást és téged is, de egy hete szereztem egy új barátot. Eddig nem akartam írni róla, mert tudom, hogy az igazán szép dolgok mindig hirtelen érnek véget, akár a házasságom. Azt hittem, hogy ez vele is így lesz. A legfurcsább dolog történt velem, megpróbálom összefoglalni.

Hétfő este hazafelé tartottam a cégtől. A Lilla Torg közepén megláttam egy óriási éjjeli lámpát. Nagyjából háromszor akkora volt, mint én. Furcsálltam, hogy senki sincs az utcán rajtam kívül. Kíváncsi voltam, de milliónyi dolgom volt még aznap. Nem álltam meg. Eszembe jutott, hogy kedden határidő a japán szerződésre, szerdán megbeszélés a bíróságon. Hiába ellenkeztem, alá kellett írnom végül a papírokat. A feleségem erősködött, hogy ez az egyedüli megoldás, és így mindenkinek jobb lesz. A gyereket neki adom, úgyszólván ő kínlódott többet vele. Bár együtt laktunk, mégis alig láttam a munkám miatt.

fekete

Kedden közelebb mentem a lámpához, de közben megint csörgött a telefonom. Egy ügyfél volt. Muszáj volt felvennem. Aztán úgy belegabalyodtunk a méretekbe és a kupola dizájnjába, hogy azon vettem észre magam, hogy már haza is értem. Azért eszembe jutott, hogy mégiscsak jó lett volna megnézni azt a lámpát. Építésmérnöki szempontból, természetesen.

bordó

Szerdán, miközben ismét hazafelé rohantam, sikerült egy fotót készítenem róla. Kicsit elmosódott, mert nem volt sok időm ácsorogni. Csütörtökön konferenciát szerveztünk, és még sehol sem tartottam a bemutatómmal. Otthon, miután az utolsó simításokkal is elkészültem, azért vettem egy pillantást a lámpáról készült fotóra. Eldöntöttem, hogy ha csütörtökön időm lesz, megnézem.

PRÓZSA LILLA ZSUZSANNA (1992, Kolozsvár) a Babeş–Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán tolmácsolást/fordítást (angol–német), majd Politika-, Közigazgatás- és Kommunikációtudományi Karán újságírást tanult. Az irodalommal és annak titkaival egyelőre még csak barátkozik.

barna

Csütörtökön végre sikerült közelebb menni hozzá. A talpzata krémszínű gránitból volt, óriási: kényelmesen le tudtam ülni, a teste fehér és nagyon karcsú. De nem volt eltúlozva. Egyszerű és ízléses. A kalapja pedig tele volt apró kis szemekkel. Mintha mind a világot figyelték volna. De egyáltalán nem passzolt a körülötte lévő graffitis, tarkabarka falakhoz. Nem is értem, miért időztem 23 percet mellette. Pedig irtó sok dolgom volt másnapra.

narancs

Pénteken eldöntöttem, hogy megint megpihenek az éjjeli lámpa alatt. Annyira jó volt ott ülni. Mintha kikapcsolta volna az egész világot körülöttem. És csak egyedül voltam. Abban az egy-másfél órában teljesen ellazultam, és még le is feküdtem a talpzatára. Nem gondoltam a tönkrement házasságomra, a hanyatló karrieremre, a mindig elégedetlen anyámra, a lekezelő anyósomra, az idióta főnökömre, a végtelen egyenletekre, méretekre, projektekre, boldogtalanságra... Nem gondoltam SEMMIRE. Ehelyett nagyon jó érzés töltött el. Teljesen megnyugodtam, és valami olyasmit éreztem, amit nem tudok jellemezni. Ha jobban belegondolok, semmit sem éreztem. Nem is tudtam, hogy ennyire megnyugtathat egy egyszerű, óriási éjjeli lámpa. Éreztem, hogy pontosan tudja, mi a helyzet velem. Nem kellett semmit mesélnem neki. Nem kellett panaszkodnom. Éreztem, hogy ő is érzi, és átérzi. Lehet, hogy kicsit furcsállod ezt az egészet, és az is lehet, hogy már teljesen meghibbantam. De mondok ennél jobbat is. Ahogy ott ültem, a lámpa egyszer csak megszólalt... Annyit mondott: „bicikli”. Aztán mintha egy biciklit hallottam volna elhaladni mellettem, de nem zavart, mintha az még belefért volna a csendbe.

sárga

Szombaton ágyamnak estem. Influenza. Ebben az időszakban mindig megjáróm. Hirtelen minden eszembe jutott. Minden, amiről tegnap este elfeledkeztem a lámpa alatt. Úgy éreztem, most már nem bírom ki. Félholtan felöltöztem és kirohantam a Lilla Torgra. Eltűnt. A lámpÁM. Azt hiszem, ennyire kétségbeesve még sosem voltam. Minden erőmet elveszítettem. Borzasztó csalódottan és kétségbeesetten, szinte önkívületi állapotban hazavonszoltam magam.

fehér

Vasárnap csak sötétedéskor keltem fel. Mivel kicsit jobban éreztem magam, elsétáltam a piactérig, de még mindig hiányzott a közepéből a lámpÁM. Nem tudtam, mitévő legyek. Kétségbeesésemben hirtelen felemeltem a fejemet az ég felé. És meghökkentem. Mióta ennyire szép az ég? Ennyire kék tud lenni? Mikor is... mikor néztem utoljára fel az égre? Talán még gyerek lehettem. Észre sem vettem, és percek óta az eget bámultam. Már nem volt ott a lámpám, de találtam valami mást, ami eddig nem érdekelt és észre sem vettem. Aztán hallottam, ahogy egy gyerekhang azt kérdezi tőlem: Te is az óriási lámpát keresed? Még mindig az eget néztem. Meghúzta a kabátom ujját, és mikor lenéztem, egy aranyhajú kislányt láttam. Ismerős volt... a kislányom talán.

(filmszakadás)

Aztán egyből felébredtem. Kórházban. A nővér azt mondta, hogy egy hétig kómában voltam. Biciklihangot hallottam, és pár másodperc múlva belépett Áslög, a feleségem. Odajött az ágyamhoz és megölelt. Nem mondott semmit. Nem is kellett. Már szavak nélkül is éreztem, akárcsak a lámpÁM. De most már van egy új barátom, aki igazából évek óta ismerősöm.

(Tabéry novellapályázat 2016 – III. díj, megosztva)